

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Eleccions italianes

Demà, a Itàlia, el poble és invitat a realitzar una elecció. No es tracta d'exercir el dret al sufragi. No hi té res a veure. Es tracta, simplement, d'exercir una facultat graciosament atorgada per la dictadura feixista i que consisteix en pronunciar-se a favor o en contra de la llista oficial de candidats feixistes. L'elector italià pot votar "sí", i això vol dir que accepta la totalitat de la candidatura oficial, i pot votar "no". D'aquesta manera el seu dret d'intervenció en la governació del país queda reduït a una funció purament adjectiva.

Si la majoria dels electors votessin "no", això els donaria el dret a presentar en unes noves eleccions llistes de candidats propis en front de les oficials. Aquesta avinentesa és, pràcticament, impossible perquè caldria salvar les dificultats següents:

Impossibilitat de fer propaganda ni de persones ni d'idees. La premsa, íntegrament, és feixista, o catòlica, que ve a ésser el mateix. Drets de reunió i d'associació suprimits. Funcionament del Tribunal Especial per a la defensa del règim amb facultat d'actuar contra tots els que el combatin.

Per votar, l'elector italià rep de mans del president de la mesa (un feixista) dues papeletes. Una, blanca, de paper espès, diu "no". L'altra, pintada amb els colors de la bandera italiana, de paper prim, a través del qual són fàcilment visibles els colors, diu "sí". A la porta del col·legi i dins del mateix, vetllant per la puresa del sufragi, faran guarda els feixistes.

Els amics del règim actual italià afirmen que l'èxit del feixisme serà esclatant, definitiu. La majoria dels país votarà "sí". Els enemics del règim, menys entusiastes, però més coneixedors del procediment, afirmen que la votació "sí" serà unànime. Vol dir això que la majoria del poble italià és feixista? Creiem que no, per una raó molt senzilla. Si la majoria del poble fos feixista, el règim no prendria gairebé cap precaució per aconseguir un èxit assegurat per endavant. Els castellans expressen la mateixa idea amb la frase tan gràfica: Si votos para qué rejas; si rejas para qué votos.

Com més espectacular i fort és l'aparell defensiu d'un règim, més segura és la seva debilitat interior.

Els infants vagabunds a Rússia

Després del període crític de la Revolució, el Govern rus s'ha trobat davant d'un greu problema. Centenars de fillers d'orfes, sense asil, de vegades oblidats de llur nom, esdevinguts semi-salvatges, corrien a bandades a través de l'immens territori de la República.

La guerra llençà masses enormes de russos desarmats sobre l'artilleria i els fusells perfeccionats dels Imperis Centrals. Les batalles es lliuraven a força de "material humà", la desaparició del qual deixà una gran quantitat d'infants sense pare.

Després, l'enfonsada de l'Imperi dels Tsars, amb l'atur de fàbriques, trens, conreus, de tota la vida nacional.

Hom cregué necessari d'isolar el país infectat, privant-lo de primeres matèries, de medicaments, d'assistència.

La guerra civil completà la destrucció

mitjançant Koltxak, Iudenitx. Deniquin, Wrangel, Petliura i d'altres que invadiren els camps i les viles. Els anglesos atacaren Geòrgia; els francesos, Odesa; els alemanys, la Rússia blanca.

A les guerres seguiren les companyes obligades: les epidèmies i la fam.

Els homes i les dones desapareguts a força de flagells, deixaren fills petits que per menjar s'organitzaren en bandes i retornaren a poc a poc a la vida ancestral.

Cal dir que algunes partides importants de nois rodamons existien ja abans de 1914, com es veuen encara avui en les viles d'Algèria després de més de cent anys de colonització francesa.

Un remei ben ràpid era indispensable, i el Govern l'ha aplicat tot seguit, si bé lluitant amb greus dificultats.

Els rodamons són retornats a poc a poc a la vida civilitzada constituint-los en colònies establertes en grans latifundis agraris. Hom començà per enderrocar els murs de certes propietats, ja que una tanca incita a fer-se escàpol. Un cop els nois són agafats ingressen en cases de triatge on són rentats i vestits. Els malalts passen a les cases de curació. Els altres, entren a l'observació i es classifiquen en categories segons l'estat moral que hagin conservat. Llavors els grups passen als asils d'educació i instrucció. De tant en tant i en els primers temps, els torna l'enyorament de la vida vagarívola i desapareixen. La majoria tornen espellifats, bruts, aflaquits. Això no comporta cap punició; només són sermonejats. Així acaben per trobar-se bé en la nova vida d'anar nets, de menjar calent, de dormir en llits tous, de treballar i estar reunits socialment.

A Novoio Gorka hi ha una casa d'aquesta mena. S'hi acullen uns 50 nois de 13 a 17 anys que poden sortir sempre que volen i escapar-se sense esforç. Ells mateixos nomenen el Consell d'administració que és presidit pel Director.

Tenen 3 hores diàries d'escola i tres més de treball manual. Resultats: en un any se n'han escapat 11, 8 dels quals han retornat. Vint-i-vuit han pogut ésser enviats a tallers i fàbriques on fan vida d'obriers assenyats.

L'establiment més important, però, és Karkow, on s'acullen 380 nois i 60 noies instal·lats en un vell monestir.

Posseeixen 75 hectàrees de terra, amb boscos i tot. Tenen 2 tractors, deu ca-

Papà Briand. — No sé per què es capfica tant la gent. Es veritat que seiem sobre un barril de pólvora, però fins ara no ha pasat res.

(De *Simplicissimus*, Munic).

Aquest número ha passat per la censura